XVIII. évf. 3. szám 2006. május-június

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

VÁRJUK A SZENTLELKET...

A szentségimádás a gyógyulás forrása

Az Úr Lelke neked adatott...

Az Ószövetségben a prófétákon keresztül szólt hozzánk az Úr!
Az Újszövetségben eljött Jézus és elmondta az Atya üzenetét szavakkal és csodás események által. Nekünk adta Szentlelkét, hogy hírdessük Isten Országának eljövetelét, az élet szépségét, és a szeretet örömét.

A Lélek ragyogása!

Pünkösd napján kiáradt a Szentlélek az apostolokra és a körülöttük lévő emberekre. Az utca népe különös ragyogást látott arcukon. Ez az örömnek és az új életnek a ragyogása volt. Olyan erővel hatott, hogy százak és ezrek kérték: „mi is szeretnénk részesülni benne!"

Pontosan ez történik ma is! Vannak keresztények, akikből sugárzik a Szentlélek. Egy olyan belülről előtörő ragyogás látszik rajtuk, hogy sokan arra gondolnak: „milyen jó lenne ha én is ilyen lehetnék!" De mi ennek a feltétele? A vágy és az éhség! Isten nem hajlandó kitölteni Szentlelkét annak az embernek a szívébe, aki nem vágyakozik rá, aki nem éhezi a Lélek gazdagságát. Az éhség azt jelenti, hogy tudatosult bennük az, hogy sehol sem vagyunk... hogy nem jutottunk előbbre... hogy nem értük el Istent... hogy magunk körül forgunk és nem a kitűzött cél felé haladunk. Nouwen (Te vagy a Szeretett) ezt az állapotot ahhoz hasonlítja, amikor a választott nép negyven éven át vándorolt a sivatagban körbe-körbe. Az embernek lehetőségében áll az élet sivatagában járni – semmit érő dolgokat hajszolva – egészen a kifulladásig, vagy a halálig. De van egy másik lehetőség is: megállni és ásni a tiszta forrást keresve. Aki vágyakozik a Lélek tiszta forrása után, az kitart a munkában. Ha megtalálta, akkor életének minden részlete helyére kerül. Mindennek meg lesz az értelme.

Ezt élték át az apostolok. Pünkösd után eltűnt belőlük a félelem, a bizonytalanság, a tudatlanság és úgy állnak előttünk, mint világhódító hadvezérek. Nem félnek a Nagytanács fenyegetéseitől, nem félnek a feladat nagyságától, nem félnek saját gyengeségeiktől, mert életüket egészen átadták Istennek. Ilyen életre szóló változást nem lehet elérni semmiféle tanfolyammal, emberi ráhatással, hanem csak a Szentlélekkel. Ez a folyamat tart egészen a világ végéig. A Szentlélek ma is meg akarja változtatni a szíveket, ma is meg akarja újítani a keresztények gondolkodását, ma is bátor, alkotó emberré akar formálni bennünket. De a lényeg ma is az, hogy vágyakozunk-e erre, akarjuk-e, éhezzük-e a Lélek gazdagságát. Ha éhezzük, elnyerhetjük. Ha elnyerjük, akkor ez nemcsak a mi örömünket szolgálja, hanem elsősorban Krisztus Testének szolgálata. Ez egy csodálatos feladat. Kitüntetés, hogy szolgálhatjuk Isten világot menteni akaró üdvösségtervét. Amilyen nagy a különbség egy halott és egy élő ember között, olyan nagy a különbség a pusztán emberi szervezés és a Szentlélek által megszervezett egyház között. Nagyon könnyen beleesünk a „halott" szervezések hibájába, mert szeretünk irányítani, uralkodni, szabályokat gyártani, az eseményeket kézben tartani. Félünk ráhagyatkozni a Lélekre, félünk kiszolgáltatni magunkat Neki, mert attól tartunk, mást fog tenni, mint amit mi beterveztünk.

A Lelket ki kell könyörögni; várakozni kell rá, ami nagyon nehéz ebben a türelmetlen korban, amelyben élünk. De végül is be kell látnunk egyszer, hogy csak a Szentlélek által lehet az egyházat szervezni és felépíteni. Csak a Szentlélek által lehet a mai pogány világ támadásainak ellenállni és győzelmet aratni a rossz felett. A csupán emberi szervezés csak körbe-körbe járkálás a sivatag kiúttalanságában. A Szentlélek által, vezetésével pedig megnyílik az Ígéret Földje előttünk, részesülünk Isten Országának gazdagságából.

Ezért olyan fontos befogadni a Lelket és Lélekben élni. Az apostolok Pünkösd után megtanulták az együttműködés szabályait. Az együttműködés ráfigyelést és alázatot igényel. Figyeltek a Lélekre döntéshozatal előtt, kérték a Szentlelket az igehirdetés alkalmával, kérték a Szentlélek tanácsát a vitás ügyekben (például a mózesi törvényt illetően); kérték a Szentlelket a gyógyító és szabadító szolgálat alkalmával; kérték a Szentlelket tisztánlátásért, a különböző szolgálatok elrendezésénél. Amikor világossá vált előttük a Szentlélek vezetése, alázattal követték. Nem akarták saját elgondolásaikat erőltetni, hanem készségesen engedelmeskedtek.

A Szentlélek világosságot ad, amely által felismerjük életünk célját. A Szentlélek fényében ragyog fel előttünk a feltámadt Jézus arca. A Szentlélek fényében látjuk meg az egyház szépségét. A Szentlélek által kapjuk meg az erőt, hogy Jézus követéséhez halálunkig hűségesek legyünk. Ezért fontos, hogy minden év Pünkösdje megújítsa bennünk az éhséget a Szentlélek iránt.

Katona István
főszerkesztő

Kitárt karral várjuk a Lelket!

A római katakombák falain láthatunk egy imádkozó női, alakot, az „orantát". Szemei az ég felé néznek, karjait kitárja. Ez a legősibb keresztény ikonok egyike. Vajon kit ábrázol? Szűz Máriát, az Egyházat vagy az imádkozó lelket? Vagy talán mindhármat egyszerre? Bárhogy is értelmezzük, ez az ikon egy alapvető keresztény magatartást mutat be: a fohászkodást vagy **epikléziszt**, a Szentlélek lehívását, a Rá való várakozást.

Kéztartásunknak három formája van és mindegyik szimbolikus jelentést hordoz. Kezünket bezárhatjuk, ökölbe szoríthatjuk, ami az ellenszegülésnek vagy annak a jele, hogy meg akarunk ragadni és tartani valamit. Így támadást vagy félelmet fejez ki. Ennek ellentéteként kezünket közömbösen lógathatjuk oldalunkon, sem kihívóan, sem befogadóan. Vagy pedig, harmadik lehetőségként, kezünket fölemelhetjük úgy, mint az „oranta", nem ökölbe szorítva, hanem nyitottan, nem közömbösen, hanem készen arra, hogy befogadjuk a Lélek ajándékait. A lelki Út rendkívül fontos leckéje azt megérteni, hogy hogyan nyithatjuk ki öklünket és tárhatjuk ki kezünket. Minden órában és percben magunkévá kell tennünk az „oranta" helyzetét: láthatatlanul föl kell emelnünk nyitott kezünket az égig, híva a Lelket: **Jöjj!**

Az egész keresztény élet célja, hogy Lélek-hordozó legyen, Isten Lelkében éljen, Isten Lelkét lélegezze.

A Szentlélek szél és tűz

Jézus azt mondta Nikodémusnak: *„A szél (vagy a Lélek) arra fúl, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy"* (Jn 3,8). Tudjuk, hogy ha szél van, zúgását halljuk a fák között, amikor éjszaka éberen fekszünk, arcunkon érezzük a fújását, ha hegyekben járunk. De ha meg akarnánk ragadni és kezünkben akarnánk tartani, azonnal eltűnne. Így van ez Isten Lelkével is. A levegőhöz hasonlíthatóan a Lélek is az élet forrása, *„mindenütt jelen van és mindeneket betölt"* körülöttünk és bennünk. És amint a levegő maga láthatatlan marad számunkra, de közvetítő közegként rajta keresztül látunk és hallunk mindent, úgy a Lélek sem fedi föl számunkra saját arcát, hanem Krisztus arcát mutatja mindig meg.

A Biblia a Szentlelket a tűzhöz is hasonlítja. Amikor mint Vigasztaló, Paraklétosz, pünkösd napján leszáll az első keresztényekre, szétoszlott lángnyelvek alakjában jelenik meg (ApCsel 2,3). A szélhez hasonlóan a tűz is megfoghatatlan: élő, szabad, mindig mozgékony, megmérhetetlen és szűk korlátok közé sem szorítható. Érezzük a láng melegét, de nem ragadhatjuk meg vagy zárhatjuk be azokat.

Ilyen a mi kapcsolatunk is a Lélekhez. Tudatában lehetünk az Ő jelenlétének, ismerhetjük hatalmát, de személyét nem tudjuk könnyen ábrázolni. A Háromság második személye megtestesült, emberként élt a földön; az Evangéliumok elmondják tetteit és szavait, arca a szentképekről néz le ránk, és így nem nehéz Őt a szívünkbe zárni. De a Lélek nem testesült meg, az Ő isteni személye nem nyilatkozott meg számunkra emberi formában.

A Háromság második személyének esetében a „született" kifejezést azért használjuk, hogy jelezzük vele a Fiú örök eredetét az Atyától, és ez világos fogalomként, sajátos gondolatként jelenik meg értelmünk számára, bár azt is tudjuk; hogy ezt a fogalmat nem értelmezhetjük szó szerint. De az a szó, mely a Lélek örök kapcsolatát jelzi az Atyával, a „származik" vagy „ered", nem ad világos vagy határozott fogalmat. Inkább olyan, mint egy rejtélyes hieroglifa, mely csak utal egy misztériumra, de azt egyszerűen nem tárja föl. A kifejezés jelzi, hogy a Lélek és az Atya közötti kapcsolat nem ugyanaz, mint a Fiú és az Atya kapcsolata, de hogy miben is különböznek pontosan egymástól, azt nem mondja ki. Ez azért természetes, mert a Szentlélek működését nem is lehet szavakban meghatározni. Azt élni kell és közvetlenül megtapasztalni.

A Szentlélek titokzatossága ellenére az ősi keresztény hagyomány két dolgot tanít határozottan Róla. Az egyik, hogy a Lélek **személy**. Ő nemcsak kifürkészhetetlen erő, hanem a Háromság örökkévaló személyeinek az egyike, és így minden megfoghatatlansága ellenére személyes „Te meg én" viszonyba kerülhetünk Vele. Másodszor, a Lélek mint a Szentháromság harmadik tagja **egyenrangú** és a másik kettővel egyformán **örökkévaló**.

A Fiú és a Szentlélek

Az Atya „két keze", Fia és Lelke között kiegészítő kapcsolat, kölcsönös szolgálat figyelhető meg. Gyakori tendencia azonban az, hogy kettőjük összefüggését egyoldalúan fejezik ki, ami elhomályosítja ezt a kölcsönösséget. Krisztus, mondják, jött először, majd mennybemenetele után, pünkösdkor leküldte a Lelket. Valójában azonban a közös kapcsolatok összetettebbek és kiegyensúlyozottabbak. Kétségtelenül Krisztus küldi el nekünk a Lelket, de ugyanakkor a Lélek az, Aki Krisztust küldi.

1. **Megtestesülés**. Az Örömhírvételkor a Szentlélek leszáll Szűz Máriára, hogy az Igét foganja. A Hitvallás szerint Jézus Krisztus „Megtestesült a Szentlélek erejéből", „a Szentlélektől és Szűz Máriától emberré lett". Itt a Lélek küldi Krisztust a világba.

2. **Keresztelés**. A viszony ugyanilyen: amint Jézus feljön a Jordán vizéből, a Lélek galamb formájában száll Reá, vagyis a Lélek az, Aki „megbízza" Krisztust és nyilvános szolgálatra küldi. Ezt bőségesen megvilágítják a keresztelés után közvetlenül következő események. A Lélek „hajtja" Krisztust a pusztaságba (Mk 1,12), hogy negyvennapos próbaidőn essen át, mielőtt elkezdene tanítani. Amikor a tusakodás után Krisztus visszatér, *„a Lélek erejével megy Galileába"* (Lk 4,14). Tanításának legelső szavai közvetlenül arra a tényre utalnak, hogy a Lélek küldi Őt: felolvassa Izajás 61,1-et és a szöveget magára vonatkoztatja: *„Az Úr Lelke van Énrajtam; mert fölkent Engem, hogy örömhírt mondjak a szegényeknek"* (Lk 4,18). „Krisztus" vagy „Messiás" elnevezése pontosan azt jelenti, hogy Ő az, Akit a Szentlélek fölkent.

3. **Színeváltozás**. Ismét a Lélek száll le Krisztusra, de ezúttal nem galamb formájában, hanem mint fényes felhő. Ahogyan korábban is a Lélek küldte Jézust a pusztába, majd nyilvános tanításra, úgy ekkor is a Lélek küldi „exódusára" vagy áldozati halálára Jeruzsálembe (Lk 9,31).

4. **Pünkösd**. A kölcsönhatás itt fordított: eddig a Lélek küldte Krisztust, most azonban a föltámadott Krisztus küldi el a Lelket. A Pünkösd jelenti a Megtestesülés célját és beteljesülését, Szent Atanáz szavaival: *„Az Ige testté lett, hogy mi befogadhassuk a Lelket."*

5. **A keresztény élet**. A „két kéz" kölcsönhatása azonban ezzel nem fejeződik be. Amint a Lélek küldi a Fiút az Örömhírvételkor, Krisztus keresztelésekor és színeváltozásakor, vagy amint a Fiú is küldi a Lelket Pünkösdkor, úgy Pünkösd után a Lélek feladata az, hogy tanúskodjék Krisztusról és megjelenítse a föltámadott Urat közöttünk. Ha a megtestesülés célja az, hogy Pünkösdkor leszálljon a Lélek, akkor a Pünkösd célja viszont az, hogy folytassa Krisztus megtestesülését az Egyház életében. Pontosan ezt teszi a Lélek az Eucharisztia megszentelésekor az **epiklézisben**, és a Lélek e megszenteléshez való lehívása szolgál mintául mindahhoz, ami velünk egész, Krisztusban töltött életünk során történik.

„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az Én nevemben, Én ott vagyok közöttük" (Mt 18,20). Hogy van Krisztus jelen közöttünk? **A Szentlélek által.** *„Íme, Én veletek vagyok mindig, a világ végezetéig"* (Mt 28,20). Hogy van Krisztus mindig velünk? **A Szentlélek által.** Mivel a Vigasztaló jelen van a mi szívünkben, Krisztust nemcsak negyed- vagy ötöd kézből ismerjük mint egy réges-régen élt, távoli személyt és Akiről ténylegesen csak írások tájékoztatnak bennünket, hanem közvetlenül, itt és most és mindenkor megismerhetik Őt, mint személyes Megmentőt és közvetlen barátot. Tamás apostollal együtt mi is állíthatjuk: *„Én Uram és én Istenem"* (Jn 20,28). Nemcsak azt mondhatjuk, hogy Krisztus „megszületett" valamikor, nagyon régen, hanem azt is, hogy Krisztus „születik", most, e pillanatban az én szívemben. Nemcsak azt mondhatjuk, hogy Krisztus „meghalt", hanem hogy „értem halt meg". Nemcsak azt mondhatjuk, hogy „Krisztus föltámadt", hanem azt is, hogy „a föltámadott Krisztus most is él, értem és bennem". Jézussal való kapcsolatunkban ez a közvetlenség és személyes nyíltság kifejezetten a Lélek műve.

A Szentlélek tehát nem Önmagáról beszél nekünk, hanem Krisztusról. *„Amikor eljön az igazság Lelke"* – mondja Jézus az utolsó vacsorán –, *„Ő vezet el benneteket minden igazságra; mert Ő nem Magáról fog beszélni... az enyémből merít és azt jelenti ki nektek"* (Jn 16,13-14). Itt van az oka a Szentlélek névtelenségének, vagy pontosabban: **áttetszőségének**. Ő nem Magára mutat, hanem a föltámadt Krisztusra.

A Pünkösd ajándéka

A Vigasztaló pünkösdi ajándékában három különösen meglepő dolgot találunk:

Először is, ez az ajándék **Isten egész népéé**. *„Mind megteltek Szentlélekkel"* (ApCsel 2,1). A Lélek ajándéka

vagy **karizmája** nemcsak a püspöké és a papoké, hanem minden egyes megkeresztelté. Mindenki lehet Lélek-hordozó vagy – a szó igazi értelmében – „karizmatikus".

Másodszor, ez az **egység ajándéka**: *„Mindannyian együtt voltak, ugyanazon a helyen"* (ApCsel 2,1). A Szentlélek sokakat tesz Krisztusban egy Testté. A Lélek pünkösdi alászállása fordított hatású, mint Bábel tornyáé (Ter 11,7).

A Lélek egységre és kölcsönös megértésre vezet bennünket, képessé tesz arra, hogy egyetértésben, „egy hangon" beszéljünk. Ő változtatja át az egyéneket személyekké. Közvetlenül Pünkösd után az első keresztény közösségről azt állítják; hogy *„mindenük közös volt"* és *„naponta egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban"* (ApCsel 2,44.46; 4,32). És ez a jele minden korban az Egyház pünkösdi közösségének.

Harmadszor, a Lélek ajándéka a **különbözőség adománya**: a lángnyelvek „megoszlottak" (ApCsel 2,3) és mindenki közvetlenül kapott belőlük. A Szentlélek nemcsak egyesít mindannyiunkat, hanem különbözőekké is tesz.

A Pünkösd nem szüntette meg a nyelvek sokféleségét, de ez többé nem volt az elkülönülés oka: mindenki úgy beszélt a saját nyelvén, mint korábban, de a Lélek erejével mindenki megérthette a másikat. Számomra Lélek-hordozónak lenni annyit jelent, mint a személyiségemben elkülönülő, sajátos tulajdonságokat észrevenni, vagyis igazán szabadnak, igazán önmagamnak lenni különlegességemben. A Lélek szerinti élet kimeríthetetlen változatokkal rendelkezik; az aljasság azonban unalmasan ismétlődik.

Az légy, ami vagy

Minden megkeresztelt, kivétel nélkül, Lélekhordozó. *„Nem veszitek észre vagy értitek meg saját nemességeteket?"* - olvassuk Szent Makáriosz homíliáiban. *„Mindegyikteket megkentek mennyei olajjal, és kegyelemből Krisztusokká lettetek. Mind a mennyei titkok királyai és prófétái vagytok."*

Ami az első keresztényekkel történt Pünkösd napján, az mindannyiunkkal megtörténik, amikor részesülünk a keresztség és bérmálás szentségében. A megkeresztelt a bérmáláskor – akár gyermek, akár felnőtt –, az olajjal jelet kap a homlokára. „Vedd a Szentlélek ajándékának jelét." Ez mindannyiunk számára a személyes Pünkösd: ez a Lélek, mely látható módon, lángnyelvek alakjában szállt le az apostolokra, láthatatlanul, de nem kisebb realitással és erővel száll le mindannyinkra. Mind „fölkentek", „Krisztusok" leszünk a Messiás Jézushoz hasonlóan.

Mindannyiunkat megpecsételt karizmáival a Vigasztaló. Keresztelésünk és bérmálásunk óta a Szentlélek Krisztussal együtt belénk költözött, szívünk legbensőbb szentélyében él. Bár azt mondjuk a Léleknek, hogy „jöjj", valójában már bennünk van.

Még ha további életében a megkeresztelt gondatlanul és közömbösen is él, a Lélek benne rejlő jelenléte sohasem szűnik meg teljesen. De ez valószínűleg öntudatlan és rejtett marad, hacsak nem működik együtt Isten kegyelmével, hacsak szabad akaratának gyakorlásával nem igyekszik elvégezni az Ő parancsait. Akkor, mint az Úton járó zarándokoknak, neki is az a célja, hogy továbbjusson annál a szintnél, ahol a Lélek kegyelme csak rejtetten van jelen és hat benne, a teljes **tudatosságig**, amikor nyíltan, közvetlenül, szíve teljes érzékenységével ismeri meg a Lélek erejét. *„Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre"* – mondja Krisztus –, *„és mennyire szeretném, ha már fellobbanna"* (Lk 12,49). A Lélek pünkösdi szikráját keresztelése után mindenki megkapja, csak lobogó lánggá kell fölgerjesztenie. Azzá kell lennünk, amik vagyunk.

„A Szentlélek gyümölcse a szeretet, az öröm, a békesség, a türelem, a kedvesség..." (Gal 5,22). A Lélek működésének a teljes tudata valami olyan, mintha áthatná egész belső életünket. Nem szükséges mindenkinek átesni egy megrázó „megtérési élményen". Még kevésbé szükséges, hogy valaki „nyelveken beszéljen". A legtöbb mai keresztény gyanúval tekint a „pünkösdi mozgalomnak" arra a részére, mely a „nyelveket" döntő és elengedhetetlen bizonyítékának tartja annak, hogy valaki igazán Lélekhordozó-e. A „nyelvek" adománya, természetesen, gyakori volt az apostoli korban, de a 2. század közepétől már sokkal kevésbé általános, bár sohasem tűnt el teljesen. Mindenesetre Szent Pál hangsúlyozza, hogy ez a legkevésbé lényeges a lelki ajándékok között (lásd: 1Kor 14,5).

Amikor igazán lelki jelentőségű, a „nyelveken szólás" beleegyezést képvisel bűnös önbizalmunk megtörésének döntő pillanatában, és akkor ezt készséggel cseréljük föl arra, hogy engedelmeskedjünk Isten működésének bennünk. A korai egyház hagyományában ez a beleegyezés gyakran kapja a „könnyek ajándékának" a formáját. Ahogy Szíriai Szent Izsák mondta:

> *„A könnyek jelzik a határt testi és lelki állapotunk, szenvedélyeknek való kiszolgáltatottságunk és megtisztulásunk között."*

És egy emlékezetes szakaszban ezt írja:

> *„A belső ember gyümölcsei csak a könnyek ontásával kezdődnek. Ha eléred a könnyek helyét, akkor tudd, hogy lelked kijött e világ börtönéből és lábát egy Új Világ felé vezető ösvényre tette, és e pillanattól*

kezdve az ottani csodálatos levegőt szívhatja be, ezért kezd könnyeket ontani. Elérkezett a lelki gyermek megszülésének a pillanata, és ennek a kínjai egyre fokozódnak. A kegyelem, mindannyiunk közös anyja, meggyorsítja a léleknek, Isten képmásának a misztikus születését, amikor az eljövendő élet fényében hozza létre. És ha eljön a szülés ideje, az értelem kezd megérezni valamit abból a másik világból mint egy gyönge illatot vagy az élet leheletét, amit egy újszülött beszív törékeny testébe. De mivel nem szoktunk hozzá az ilyen tapasztalatokhoz és nehéznek találjuk elviselni, testünket örömmel kevert sírás keríti hatalmába."

Természetesen sokféle könny van és nem mindegyik a Lélek ajándéka. A lelki könnyek mellett könnyezhetünk haragtól és kudarctól, önmagukat sajnálva, meghatódva és érzelegve. Lelki megkülönböztetésre van szükségünk, ezért fontos segítséget keresni tapasztalt lelki vezetőnél. Még fontosabb e megkülönböztetés a „nyelvek" esetében. Gyakran ugyanis nem Isten Lelke beszél a nyelveken keresztül, hanem az önáltatás és a tömeghisztéria túlságosan emberi szelleme. Sőt, az is előfordul, hogy a „nyelveken beszélés" a démoni megszállottság formája. *„Szeretteim, ne bízzatok minden lélekben; hanem tegyétek próbára a lelkeket, hogy lássátok, vajon Istentől vannak-e"* (1Jn 4,1).

A korai egyház hagyománya bár ragaszkodik a Szentlélek közvetlen tapasztalatának a szükségességéhez, ugyanúgy ragaszkodik a lelkek megkülönböztetéséhez és a józansághoz is. Sírásunkat, és ehhez hasonlóan a Lélek egyéb ajándékaiból való részesülésünket, meg kell tisztítanunk minden képzelgéstől és érzelmi izgalomtól. A valóban lelki ajándékokat nem szabad elvetnünk, de sohasem kell öncélúan törekedni rájuk. Imaéletünkben a cél nem az, hogy bármiféle érzéseket vagy „érzéki" tapasztalatokat szerezzünk, hanem egyszerűen és kizárólag az, hogy összhangba hozzuk akaratunkat Istenével. *„Nem azt keresem, ami a tiétek, hanem titeket"* – írja Szent Pál a korintusiaknak (2Kor 12,14), és mi ugyanezt mondhatjuk Istennek. Nem ajándékokat keresünk, hanem az Ajándékozót.

A Szentlélek hívása

Jöjj, igazi világosság,
jöjj, örök élet,
jöjj, elrejtett titok,
jöjj, névtelen kincs,
jöjj, szavakon túli valóság,
jöjj, megértésen túli személy,
jöjj, végtelen örvendezés,
jöjj, alkonyt nem ismerő fény,
jöjj, megmentetteidnek csalhatatlan reménysége,
jöjj, elbukottak fölemelkedése,
jöjj, halottak föltámadása.

Jöjj, mindenható, Ki szüntelen teremted, újjáalkotod és megváltoztatod a mindenséget egyedül akaratoddal.

Jöjj, láthatatlan, Kit senki sem érinthet kézzel.

Jöjj, Aki mindig mozdulatlan maradsz, de minden pillanatban teljesen mozgásban vagy; megközelítesz minket a pokol tornácán és mégis magasabb vagy az egeknél.

Jöjj, Kinek heve vágyakozással tölti be szívünket és mindig ajkunkon van, de mégsem mondhatjuk vagy tudhatjuk, hogy ki vagy és milyen a természeted.

Jöjj, Egyetlen az egyedülállóhoz,
jöjj, Ki Magad vagy a bennem élő vágy,
jöjj, lélegzetem és életem,
jöjj, alázatos lelkem vigasza,
jöjj, örömöm, dicsőségem, végtelen boldogságom.

(Új Teológus Szent Simeon)

Ha valakit megkereszteltek, titokzatosan megkapta a kegyelem teljességét. És ha a parancsolatok teljesítésével folytatja, teljes tudatában lesz e benne élő kegyelemnek.

Bármilyen messze jut valaki a hitben, bármilyen nagy áldásokat kap, sohasem fog többet fölfedezni magában annál, mint amennyit titokzatosan a keresztségben kapott. Krisztus, a tökéletes Isten, megadja a megkereszteltnek a Lélek tökéletes kegyelmét. Mi pedig, a magunk részéről semmit sem adhatunk e kegyelemhez, mely egyre jobban csak megnyilvánul számunkra annak arányában, ahogyan a parancsolatokat teljesítjük. Bármivel is gyarapítjuk lelkünket újjászületésünk után, az már bennünk volt és e kegyelemből származott (Remete Szent Márk).

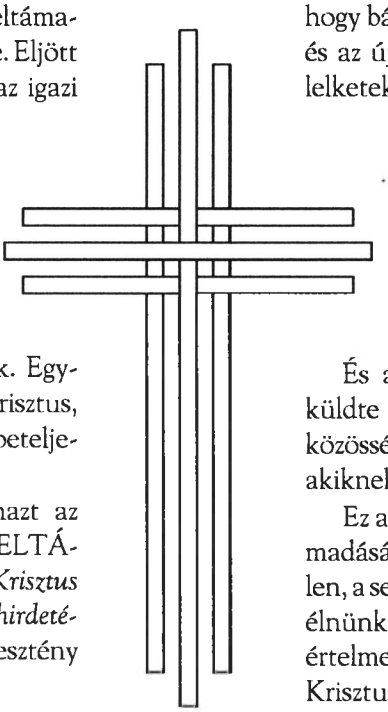
Az isteni Személyek nem Önmagukat jelentik ki, hanem egymásról tanúskodnak. Ez okból mondotta Damaszkuszi Szent János, hogy: *„a Fiú az Atya képmása, és a Lélek a Fiú képmása."* Ebből következik, hogy a Háromság harmadik Személye az egyetlen, Akinek nincs képmása más személyben. A Szentlélek, mint Személy nem nyilvánul meg, rejtve marad, eltitkolja megjelenését...

A Szentlélek Krisztusnak és minden kereszténynek a fölkenése királlyá, hiszen minden keresztény arra hivatott, hogy Urával együtt uralkodjék az eljövendő életben. Így tehát az az isteni Személy, Akit most nem ismerünk, Akinek nincs képmása a Háromság többi személye közt, átistenült személyekben fogja megmutatni Magát: ugyanis a szentek sokasága lesz az Ő képmása (Vladimir Lossky).

K.W.K.

A HÚSVÉT ÜNNEPE

A Húsvét a keresztény ünnepek közül a legnagyobb ünnep, az Ünnepek Ünnepe. Gyökere a Peszáh ünnepre nyúlik vissza, amely Egyiptomból, a szolgaság házából való csodás kivonulás emléke. A keresztények számára ez az ünnep Krisztus feltámadásának az ünnepe, a megváltás ünnepe. Eljött az Isten Fia, hogy kiszabadítsa népét az igazi szolgaságból, a bűn és az önzés szolgaságából. A Húsvét a keresztény lelki élet alapja, forrása és egyben végső célja is. A liturgikus élet is innen indul el, és ide tér vissza. Tulajdonképpen mindig Húsvét után vagyunk, és ugyanakkor mindig Húsvét várásában élünk. Egyszerre hisszük és valljuk, hogy eljött Krisztus, és egyszerre várjuk eljövetelét, a végső beteljesedést.

A Húsvét minden esetben ugyanazt az alapvető tényt hirdeti ki: KRISZTUS FELTÁMADT! Szent Pál szerint: *„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is."* Ez a keresztény hit lényege.

Mi a Feltámadás?

A Feltámadás a véget nem érő Élet megjelenése az idő, vagyis a halál uralta világban. Az, Aki feltámadt a halálból, nem hal meg többé. Itt, a mi világunkban – nem valahol máshol, valamilyen „másik" világban – egyszer csak megjelent Valaki, aki a halál fölött áll, mégis a mi időnkben. A kereszténység középpontjában ez a nagy-nagy öröm, Krisztus feltámadása áll.

A keresztény lelki élet középponti tapasztalata, kizárólagos vonatkoztatási alapja: Krisztus Feltámadása. Sajnos, bennünket az a veszély fenyeget, hogy elveszítjük a kereszténységnek ezt a feltámadási lelkületét. Többet foglalkozunk a halállal, mint a feltámadással, és az egyházi életben nagyobb szerepet játszik a temetés, mint a feltámadásra irányuló vallásos érzület. A Húsvét nem Nagypénteknél ér véget, hanem Húsvétvasárnap teljesedik be.

Az élet győz a halál felett, és a halál minden formája felett. A Világosság, Krisztus világossága győz a sötétség, és a sötétség minden formája felett. Ez az apostolok Húsvétja, ez az apostolok tapasztalata. Ez a mi Húsvétunk is, és a mi tapasztalatunknak is ennek kell lennie. Ne engedjétek, hogy bárki vagy bármi elvegye tőletek a Feltámadás tapasztalatát! Ne engedjétek, hogy bárki is eltapossa bennetek a Feltámadás és az új élet megkezdett csíráját! Őrizzétek a lelketeket, őrizzétek a világ szellemétől, őrizzétek az önzéstől! S őrizzétek a lelketeket a halál minden megnyilvánulásától, ne engedjétek, hogy beszivárogjon lelketekbe a halál bármilyen formája! Erősítsétek meg magatokat a Kereszt jelével, a Feltámadás jelével!

És azután, amikor Jézus Pünkösdkor elküldte Szent Lelkét a világba, létrejött egy új közösség, azoknak az embereknek a testülete, akiknek az élete új értelmet nyert.

Ez az új értelem közvetlenül Krisztus Feltámadásából ered. Többé nem kell az értelmetlen, a semmibe vezető időben létező emberként élnünk. Nemcsak életünk kapott azonban új értelmet, hanem a halál is új jelentőséget nyert. Krisztus ugyanis „halállal eltiporta a halált". Nem azt mondjuk, hogy Feltámadásával tiporta el a halált, hanem, hogy halálával.

Mint mindenkinek, a keresztény embernek is szembe kell néznie a halállal, számára azonban a halál ily módon egészen mást jelent. Jelentéstartalma gyökeresen új. A halál az Úr Húsvétjába vezeti, oda, ahol Krisztus a régi életből az újba lép át.

A világ sötétségben volt, Valaki azonban világosságot hozott. A világ szomorú volt, mert temetővé vált, Valaki azonban azt mondta: *„A halálnak nincs többé hatalma."* Ezt tette Krisztus a világban.

A világ hideg volt, bűnös és kegyetlen. Krisztus eljött és azt mondta: *„Örvendjetek!"* Így köszöntötte tanítványait: *„Örvendjetek! Békesség nektek!"*

A keresztény élet alapja tehát ez a húsvéti öröm, Krisztus Feltámadása. S kívánom, hogy ennek az örömnek ne csak olvasói, hanem befogadói és hordozói is legyünk.

Mákáriosz atya

»Dicsértessék a Jézus Krisztus!«

Elgondolkoztam, hogyan is köszönünk egymásnak, mivel mindig nehézséget okozott számomra a megfelelő üdvözlés kiválasztása. Ha az utcán összetalálkozunk a szomszéddal, azt mondjuk „Jó napot" vagy „Szia", a kapcsolat közelségétől függően. A régies „Isten hozott" és búcsúzáskor „Isten Áldjon" köszönések sajnos sokak számára elidegenedtek, mert világias szemléletükbe nem fér bele Isten, és néhányan azt hiszik, „jaj de szirupos" vagy hogy csak kérkedünk a hitünkkel, vagy különcök vagyunk, esetleg támadásnak vélik és elzárkóznak, nehogy „meg akarjuk téríteni őket". Vannak azonban, akik felkapják a fejüket, meglepi őket ez a köszönés, látszik, hogy gondolatot ébresztett bennük a szavak jelentése és pozitív visszajelzést kapunk, például egy kedves, őszinte mosolyt.

Azonban nézzük meg, hogyan működik ez a vallási közösségen belül. Ha belépek a „Dicsértessék a Jézus Krisztus" köszönéssel, a válasz „Mindörökké, ámen". Hogy használom én? „Dicsértessék..." Atya és én a lelki vezetőmet köszöntöm. Mi a baj azzal, ha én világias szocializációmat beviszem a közösségbe és nem is veszem észre? Azt értem ezen, hogy úgy köszönök az utcán: „Jó napot, Kovács úr" vagy „Szia, Gizi". Mindig megszólítom azt, akit látok, mindig azzal a hangsúllyal, amit éppen érzek iránta, hiszen minden igyekezetem ellenére a tudatalatti énem küldi az impulzusokat, amit ugye irányítani nem tudok.

Az a baj a megszokott köszönési módokkal, hogy nélkülözik Isten jelenlétét. Hogy mi a különbség? Próbáljuk ki, például egy olyan emberrel, akit nem kedvelünk, akár hívő, akár nem. Mivel nekünk tudnunk kell hívő lélekkel, hogy Isten mindenkivel együtt van, így feltételezhetjük, hogy azzal is, akit nem szívlelünk és betér hozzánk. Mi a helyes köszönés ilyenkor? Az átéléssel kimondott „Isten hozott". Láthatatlan agyaraink „hihetetlen módon" visszahúzódnak, hiszen őt Isten hozta, azaz nem véletlen, hogy itt van, nem véletlen, hogy tükröt tart nekem, hogy segítsen felismernem azokat a dolgokat, amiket elutasítok vagy utálok magamban. Ráadásul, mindketten az Isten által teremtett Ádám és Éva leszármazottaiként testvérek is vagyunk. És akkor miért is nem kedvelem? Milyen gondom, indulatom, sértettségem, félelmem nagyobb annál a Kegyelemnél, amit Istentől kaptam? Tény az is, hogy akkor Ő vele is van. Én egy perc alatt feloldhatom ezzel a köszönéssel saját ellenszenvemet és a másikban is – aki korábbi tapasztalatai alapján már tisztában van azzal, hogy mit érzek iránta – kinyithatok egy új ajtót egy új kapcsolat felé.

Persze ez a köszönés sokféle láncreakciót válthat ki, és ha ez negatív, nem kell összetörnünk, mert valószínűleg nála is összefügg a pillanatnyi érzés az „ezer éves" sebekkel és elutasításokkal. Azaz, a mi dolgunk az, hogy kitartsunk és próbáljuk megszeretni a szerethetetlent, és akkor rájövünk, nincs is olyan, hogy megszerethetetlen, mert mi Istent mindig szerettük a lelkünk legelrejtettebb zugában, mert Benne kezdődünk és Benne érünk véget. Ugyanúgy szereti azt is, aki velünk látszólag szemben áll, pedig számtalanszor csak mi állunk szemben önmagunkkal. Ezért fontos nekünk, hívőknek úgy köszönni, hogy „Isten hozott" vagy „Dicsértessék a Jézus Krisztus", mert akkor válik élővé a hitünk. Mert így nem csak az embert látjuk, hanem a benne élő Istent is, azt hogy mi szeretet-szálakon vagyunk egymáshoz és Istenhez fűzve. Minden szál más és más, de ha hagyjuk, Isten tarka szövetet sző belőle (belőlünk), és gyönyörködik benne, mert végtelenül szeret minden szálat és így a munkája eredményét, a szövetet is. Az Ő kegyelméből vagyunk mi szálak a szövetben, azaz teljes értékű, pótolhatatlan részei az isteni egésznek. Mivel kölcsönhatásban vagyunk egymással, egyetlen szál szakadása is előidézheti a többi szál szakadását, de a szakadt szövet is összevarrható egyetlen új szállal.

Hogyan van mindez összefüggésben a köszönéssel? Szorosan, hiszen ha én úgy köszöntem, „Isten hozott" és „Isten áldásával" bocsátom el a hozzám érkezőt, akkor nagy valószínűséggel közben sem felejtettem el a Jóistent, tehát akarattal bűnt ellene nem követtem el. Fontos, hogy a kimondott szavaknak jelentésük legyen a lelkünkben és ezt át is tudjuk adni, mert akkor indul el a láncreakció a másikban is. Lehet, hogy csak azzal, hogy aznap jó napja lesz, de valószínű másoknak is ad ebből a jóból, mert mosolyog. És akkor a szövet szép, erős és drága lesz a Jóisten számára, Aki boldog, ha látja a szeretet gyümölcseit. Viszont akkor, ha Ő így érez, az azt jelenti, hogy mi is boldogok voltunk aznap. Akkor járunk a legjobban, ha az Ő útját járjuk, hagyjuk, hogy formáljon, még ha úgy érezzük is, hogy fáj. Azt azonban ne felejtsük el, hogy minden kapcsolat köszönéssel kezdődik és végződik, azaz nem mindegy, mit hordoz magában. Tehát biztatlak benneteket, testvérek, válasszatok olyan köszönési módot, amely kapcsolatot teremt a másikban is élő Istennel. Ezért búcsúzóul azt kívánom, hogy „Isten áldjon Szeretetével a mindennapokban és adjon erőt nektek, hogy egész nap Benne maradjatok!"

Kosdi Mónika

Újraélesztés (reanimálás)

Hűvös téli reggel volt. Mindenki fázósan állt a buszmegállóban. Pár perc múlva megékezett a busz. A kellemes melegben belemerültem gondolataimba.

Barátnőm fia bajban van, elvesztette az állását, a felesége, aki pár évvel idősebb nála, „megbolondult", néhány napja kidobálta a ruháit, követelve a férjétől, hogy újakat vegyen neki. Már többször próbált meg öngyilkosságot elkövetni és a fiait is magával akarta vinni. A barátnőm fia kétségbe esve kérte az anyját, hogy imádkozzon értük. Minthogy én sem tudok jobbat, imákat mormoltam a tömött buszon. Pár megálló múlva, az előttünk álló busz sofőrje átjött a mi buszunkba. Arcán kétségbeesés látszott. Kérte, hogy amennyiben egészségügyi dolgozó van a buszon, szálljon át az ő buszára, mert valaki rosszul lett. Inkább az arca, mint az elhangzott mondatok ébresztettek fel gondolataimból.

A dermedt csendben senki sem mozdult. Közben elhaladtunk a busz mellett. Teljesen üres volt, csak ketten voltak benne láthatóak és a harmadik valahol a padlón fekhetett. Döbbenetes volt a látvány. Aki a fejénél volt, annak arcán látszott, hogy teljesen felesleges, amit csinálnak, „ennek már minden mindegy" kifejezés ült az arcán. A másik, egy szemüveges 25 év körüli fiatalember, teljes lelkesedéssel és odaadással élesztette újra a bajbajutottat. Arcán ott ült, hogy „én ezt nem adom fel, addig csinálom, amíg vissza nem tér közénk". Áradó energiája és kitartása teljesen lenyűgözött.

Feléledt bennem a tenni akarás. Lázasan gondoltam végig azokat, akik most a kora reggeli órán segíteni tudnának. Itt van Őszi doktor úr. Nem lakik messze, de idős és maga is komoly betegséggel viaskodik már évek óta. Van egy egészségügyis ismerősöm is, aki szintén nem lakik messze, de nem tudom a telefonszámát. Ekkor beugrott elmémbe a szomszédom. Hiszen ő mentős! Félve bár, de felhívtam a mobilját. Fogalmam sem volt, hogy ügyeletes vagy otthon van éppen, de azért próbálkoztam. Máris csörgött a telefon.

– „Szia Évi, mi újság?" – kérdezte Zoli.

– „Merre vagy?" – kérdeztem minden bevezetés nélkül.

– „A Szent Imre téren" – hangzott a válasz.

– „Az jó!" – nyugtázom elégedetten, hogy nem a reggeli álmából riasztottam, hanem ügyeletben van. – „Rosszul lett valaki az előttünk lévő buszon és érte kellene jönni, mert most élesztik újra ketten." És mondom a megállót.

– „Jó, rendben, már indulunk is!" – válaszolja Zoli és hallom, amint a sziréna felvijjog.

Megnyugodtam, hogy pár perc és ott lesz a segítség. Most először gondoltam arra az emberre, aki a busz padlóján feküdt. Teljesen tehetetlennek éreztem magam. Ó, hát azért nem vagyok teljesen tehetetlen – gondoltam én. Ott rögtön imába fogtam. Könyörögtem Istenhez, hogy még engedje vissza övéi közé, hogy legyen ideje elbúcsúzni tőlük, hogy meg tudjon bocsátani nekik, és ők is megbocsássanak neki. Felváltva mondtam a Miatyánkot és az Üdvözlégyet. Nem értük még el a következő megállót, amikor szirénázva elhaladt mellettünk a mentő. „Hála Neked, Uram, hogy most már a kórház felé haladnak, ahol nemsokára orvosok kezébe kerül." Imáimat tovább folytattam.

Úgy fél óra múlva felhívtam Zolit, hogy megtudjam, mi történt. Nem vette fel a telefont. „Valószínűleg most jelentkeznek be a kórházba, az adminisztráció hosszadalmas, nem ér rá a Zoli velem telefonálgatni" – nyugtattam magam.

Újabb húsz percet vártam, mialatt folytattam tovább imáimat azért az emberért, akit az imént vitt el a mentő.

Újból próbálkoztam a telefonnal. Most felvette Zoli a telefont, igaz, hosszan csörgött, míg végre beleszólt.

– „Szia Évi, most nem érek rá, reanimálok" – mondta.

Ha pár perce valaki megkérdezte volna tőlem, mit jelent a „reanimálás" szó, biztosan azt feleltem volna, hogy nem tudom. Most teljes bizonyossággal tudtam, hogy a jelentése ez: „újraélesztés".

Mintha egy jeges kéz markolta volna meg a szívemet. Csak nem volt hiábavaló minden? Még mindig

éleszteni kell, pedig én azt hittem, hogy már innentől kezdve jó kezekben van. „Uram, add, hogy visszatérhessen közénk, add, hogy visszakapja a családja, add, hogy legyen ideje hibáit helyrehozni! Ó, Uram, adj neki még egy esélyt!"

Egész nap szomorú és levert voltam. A tehetetlenség érzése teljesen megbénított. Kollégáim is megkérdezték, mi történt velem. Röviden elmondtam. Orvosok, megértették. Ők már többször átélték mindazt, amit én most először.

Este szabadító szemináriumom volt. Ott is feltűnt, hogy nem voltam olyan jó kedvű, mint máskor. Búcsúzóul az egyik lány lelkemre kötötte, hogy jövő héten feltétlenül mondjam el, hogy sikerült-e megmenteni ezt az embert. Hazafelé a héven hívtam Zolit.

– „Szia Zoli, zavarhatlak?" – kérdeztem tőle.

– „Már megint ügyeletben vagyok" – mondja. Nem kell magyaráznom, hogy miért hívtam, már mondja magától. – „Negyven percig élesztettük a mentőben, harminc percig a kórházban. Megműtötték. Kapott két szívkatétert. Úgy hagytuk ott a kórházban, hogy jó esélye van a felépülésre. Ezt leszámítva teljesen jó állapotban van. Az élesztés során nem károsodott az agya, pár hónap múlva semmi sem utal majd arra, hogy szívinfarktuson esett át. Hiszen csak 51 éves."

Még váltottunk pár szót a gyerekekről, aztán elköszönt, mert újabb betegek várták.

Ott a héven táncolni volt kedvem. Nem láttam az illetőt, nem tudom, ki volt, de nagyon jó érzés, hogy sikerült megmenteni. „Oly jó áldani az Urat..." – dúdoltam magamban végig hazafelé.

Éva

A szentségimádás a gyógyulás forrása!

1. A szentségimádás (adoráció) alatt az Oltáriszentségben jelenlévő Jézus közelségében lehetünk. Ebben a csodálatos, fennkölt együttlétben velünk van a Szentháromságos egy Isten, a Szűzanya, az angyalok és a szentek mennyei serege is.

2. Szívünket megnyithatjuk a Szeretet Királya előtt, hittel, bizalommal, szeretetünkkel fordulhatunk személyesen Hozzá, imádságos lelkülettel beszélgethetünk Vele. *„Barátaimnak mondalak benneteket"* (Jn 15,15). *„Uram, jó nekünk itt lennünk"* (Mt 17,4).

3. Kívülről talán semmittevésnek tűnhet mindaz, mégis mennyivel több, mint egy – ugyancsak gyógyítónak mondott – relaxációs vagy más típusú meditációs gyakorlat, mivel itt Jézus békessége csendesíti le háborgó lelkünket és az Ő személyes szeretete járja át a szívünket. Itt nem mi választunk valamiféle „tanácsadókat", esetleg „ál-Krisztusokat" (lásd Silva-féle agykontroll, stb.), hanem azzal a Jézussal lehetünk csendes, szemlélődő, közeli szeretetteljes társaságban, aki az Oltáriszentségben valóságosan jelenlévővé tette Magát az utolsó vacsorán (Mt 26,26-29; Mk 14,22-25; Lk 22,17-20; 1Kor 11,24-26).

4. Az Oltáriszentség csendes szemlélése nem teóriák, ideológiák, információk, tanok, pszichotechnikák alkalmazása, hanem igazi lelki élmény, titokzatos, hitből fakadó misztikus együttlét a szerető Istennel. Az Oltáriszentséghez csak alázatos szívvel közeledhetünk, befogadhatjuk és csodálattal szemlélhetjük a kenyérben nyilvánvalóvá lett Isten alázatos szeretetét felénk, esendő, gyógyításra és megváltásra szoruló emberek felé. „Én nézem Őt és Ő néz engem" („Az arsi plébános" című könyvből). Ez a „látomás" és „együttlét-élmény" messze meghaladja a tanokat és filozófiákat.

5a. „Isten jobban szeret engem, mint én magamat. Személyes érdekem, hogy kiszolgáltassam magam Neki, különösen azokon a területeken, amelyeket szégyellek, titkolok, amelyek életem sötétségei és én sem ismerem ki magamat bennük. Ebben a kapcsolatban semmi sem lehet magánügy, itt még a tudatalatti is ismertté lesz." Szeretettel megoszthatom Vele a dolgaimat, érzéseimet, gondolataimat, emlékeimet, ötleteimet, terveimet, múltamat, jelenemet, jövőmet és meghallgathatom az Ő véleményét.

5b. „Ha szeretettel szemlélek valakit, akkor nem manipulálom, nem akarom irányítani az én terveim szerint. Sokszor elimádkozzuk: »Legyen meg a Te akaratod!«, de nekünk mindig van jobb ötletünk és nagyon várjuk, hogy a Jóisten azt fogja tenni, amit mi akarunk. Amikor mégsem az történik, amit szeretnénk, akkor szívünk fellázad. Amikor pedig szeretettel szemlélem azt, aki szeret, akkor egyszerűen csak befogadom. Azt akarom, hogy betöltsön, hogy jelenlétével átjárjon."

5c. „Természetesen szabad kérni és vágyakozni, de mindezt Jézus nevében fejezem ki és soha nem kívánok olyan dolgokat, amelyek ellenére vannak. Ő mondja: aki szeret, annak kinyilatkoztatom magamat."

5d. „Nemcsak önmagunk miatt megyünk szentségimádásra, nemcsak a Jézussal való személyes találkozás ajándékáért, hanem másokért, a Test többi tagjáért is. Egy Testnek vagyunk a tagjai és minél jobban átjárja a tagokat Isten szeretete, annál inkább akarnak másokért élni és másokat szolgálni. Ezért a szentségimádás szolgálat is. Ugyanazt tesszük, amit azok, akik az evangéliumi történetben leengedték a tetőn keresztül béna társukat (Lk 5,18-20). Közbenjárunk másokért, csendben odavisszük Jézus elé azokat, akik szükséget szenvednek, vagy akiket a szívünkbe zártunk. Megvalljuk Istennek, hogy nem tudjuk megoldani életüket és még azt sem tudjuk, mire volna igazán szükségük. Nem tehetünk jobbat, mint Isten szeretetébe helyezzük őket." (Varga László: Szentségimádás)

6. Ebben az isteni csöndes együttlétben mi magunk is gyógyulhatunk és környezetünket is gyógyíthatjuk. Hiszen Isten szüntelenül gyógyít minket és életet ad nekünk, még súlyos betegségeinkben és halálunkban is.

„Amerre csak járt, a falvakban, városokban és tanyákon, kitették a betegeket a terekre és kérték, hogy legalább ruhája szegélyét érinthessék. Aki csak megérintette, meggyógyult" (Mk 6,56).

Jézus – ahogy örökül hagyta Egyházában – ma is ugyanolyan gyógyító szeretetével jön felénk, ha hittel és bizalommal fordulunk Hozzá. Az Ő jelenlétét és gyógyító szeretetét folyamatosan kérhetjük imáinkban, a Szentségekben és különösen az Ő intim közelségében, a szentségimádásban. Azzal, hogy elmondom Neki régi és mostani gondjaimat, sérüléseimet, vágyakozásaimat, terveimet, megoszthatom Vele bánatomat és örömömet, s figyelemmel meghallom az Ő csendes iránymutatásait, megtisztulok, az Ő tiszta forrásából táplálkozom és megerősödött lélekkel térhetek vissza a dolgaim közé. Isten közelsége a szentségimádásban különös békét és lelki erőt ad, a mindennapok imádságos életét felerősíti, élőbbé, intenzívebbé teszi.

7. Jézusnak ezt a bizalmas közelségét egyre több templomban gyakorlatilag is elérhetővé teszik, rendszeres szentségimádási órákat biztosítanak, s nem csak a zárt ajtókon keresztül fohászkodhatunk olykor-olykor, ha arra járunk. Mind több templomban vezetik be, hogy valamelyik szentmise után 20-30 perces csendes szentségimádásra kiteszik az Oltáriszentséget. Ennek egyre többen örülünk és egyre többen ott is maradunk Jézus közelében.

8. Természetesen mindaz, ami a Szentségimádásban, az Isten szeretetében való gyógyuláskor történik, valójában szavakkal nemigen kifejezhető.

9. Közelebb, közelebb, Uram hozzád
Boldogan ölelem kereszted át
Édes lesz az nekem, hisz Te emelsz engem
Mindig csak közelebb hozzád Istenem.

Menjünk egészen közel a Szeretet Királyához!

Veronika

Megtaláltam a helyem!

„Mindenki elveszett, aki nincs a helyén. Honnan tudhatnám én – mondhatná valaki: helyemen vagyok-e – vagy sem? Aki nincs a helyén, az feszült, kapkodó, zavart, kedvetlen, keserű, depressziós. Mondhatnám így is: ideges. Ideges, mert nem találja a helyét. Olyan, mint a fészkét vesztett fecske, ideoda rebben, csivitel, cikázik nyugtalanul." (Gyökössy)

Isten minden gyermekének egy szép élet lehetőségét adta útravaló ajándékul. A legjobbat, amit élhet, amiben boldog lehet az adott környezetben.

- Neked talán azt szánta, hogy gyerekekkel foglalkozzál. Nem húzott a szíved valamikor a gyerekekhez? Most a kereskedelemben vagy. Jó ez a lelkednek?
- Neked talán fafaragónak kellene lenned? Most mérnök vagy.
- Neked talán most boldog nagymamának kellene lenned, és szeretettel segíteni gyermekeidnek, unokáidnak? Ehelyett meg sem hallgatod őket.
- Neked talán segítened kellene a náladnál rászorultabbakat, elesetteket? Ehelyett elfordítod az arcodat tőlük, s veszed magadnak a luxus dolgokat.
- Neked talán többet kellene imádkoznod és engesztelned a sok bűnnel megbántott Istent szeretteid lelki üdvösségéért? Ehelyett mindig takarítasz.

Életünk minden pillanatában döntésekkel irányítjuk utunkat. Döntünk az értékrendünk szerint. Szabadok vagyunk, mehetünk bármerre. Hogy mi a helyes döntés, mi vezet a boldogsághoz, azt Isten Lelke minden pillanatban sugallja minden gyermekének belülről a szívéből. De ki figyel ma ebben a zajos világban befelé? Isten szavát (ami legtöbbször egy szerény, alig észrevehető érzés formájában jelenik meg legtöbbünkben) csak azok hallják meg, akik élő, napi szeretetkapcsolatban vannak Vele. Akkor döntünk helyesen, ha mindig a szeretetelv szerint döntünk, ekkor helyes az útirányunk, a helyünkre kerülünk, s ez nagy békességet és kiegyensúlyozottságot ad a lelkünknek. Ehhez azonban sok ima, Istenkeresés, önzetlenség és másokra figyelés szükséges.

Pascal mondta:

„Csak kétfajta embert nevezhetünk bölcsnek:

- *az egyiket azok képezik, akik teljes szívvel szolgálják Istent, mert megismerték,*
- *a másikat pedig azok, akik teljes szívvel keresik, mert még nem ismerték meg."*

Napjainkban nagyon sok „tökéletes, önmagát istenítő" ember van, aki mindent tud, aki nem keres senkit, aki nem szolgál senkit, aki elvárja, hogy őt szolgálja mindenki. Aki „majd bolond lesz" mást tenni, mint ami az ő közvetlen, kézzel fogható önző érdeke. Az önérdek vezérli. Keresi a „még jobbat, még többet" itt, majd ott, s közben elgázol sok-sok lelket. Csak az eszével él, csak a világra figyel, elnyomja, megtagadja szívének hangját, szavát. Csoda-e, ha lelke – aki közvetlen kapcsolatban áll Isten lelkével és vágyódik utána – elégedetlen, s jelzéseket ad testi szinten ezeknek a diszkomfort érzéseknek? Ez okozza a megélt kellemetlenségeket.

„Ha van valami közös jellemzője a XX. század emberének, akkor ez: nem találja a helyét. Szüntelenül azt hiszi, máshol, vagy mással, vagy másként jobb volna. Úgy forgatja az életét, mint lázas beteg a párnáját, pedig a láz nem a párnában van, hanem őbenne." (Gyökössy)

Sok az ideges ember. Vibrálnak, dobolnak az ujjukkal, lábukkal. Van, aki kiabál. Nincs türelmük várakozni. Mindig rohannak. Minden azonnal kell. Dudálnak az utakon és káromkodnak. Szidják a másik embert, mert nem halad át a zebrán, amin gyalogos köz-

lekedik. Szidják, mert sorba kell mögöttük állni. Szidják, mert lassú a kiszolgálás. Szidják a buszt, mert nem jön azonnal. „Nekem erre nincs idegem" – szokták mondani. Ha valakit meg kellene hallgatniuk, akkor: „jaj, ne idegesíts!" vagy „jaj bocs, de mennem kell!" Persze őket mindig meg kell hallgatni, mert ha nem, akkor idegesek, dühösek és sértettek lesznek. Sokan diszkóban vezetik le a feszültségüket. Van, aki bódítókat használ. Édeskés, langyos TV filmek, altató, ital, cigi, fű, stb.

Várják ezt, majd várják azt, és semmi sem lesz jobb. Nem tudnak örülni lelki dolgoknak, csak a fizikaiaknak. Nem ismerik a pillanat békéjét. Nem ismerik az Isten csöndjét, ami körülölel. Békességet csak a Békesség Istene adhat, de Nála nem keresik. Csak a világban, a fizikai körülmények között. És itt a baj gyökere. Pedig:

„Most Isten Lelke keres bennünket: hogy amíg magunkra és Atyánkra ismerünk: hazataláljunk és békességre jussunk Nála." (Gyökössy)

Forduljunk mától a lelkünk felé, legalább napi fél órára. Keljünk fel reggel fél órával előbb, amikor még mindenki alszik, vagy üljünk be egy csendes templomba, vagy üljünk le egy nyugodt parkban minden nap és csendesedjünk el. Engedjük meg magunknak, hogy haszontalanul „ne csináljunk semmit", „csak" figyeljünk az Istenre. Hívjuk Őt, kérleljük Őt.

Ki fogja magát nyilvánítani az Őt tiszta szívvel, kitartóan keresőknek, s akkor már reméljük nem mondja nekik Jézus az ítéletkor:

„Távozzatok tőlem gonosztevők! Nem ismerlek benneteket!"

Aki a helyén van, az ismeri az Istent, boldog és békés emiatt. Aki a helyén van, azt ismeri az Isten, mert Isten vele van.

„Mindenki elveszett, aki nincs a helyén." (Gyökössy)

Keresd meg a helyed! – Keresd a békéd! – Keresd Istent! Ezért élsz a földön!

Csak az keresi Istent, aki szereti is Őt, s ha szereti, akkor a szíve már egy kicsit Nála van. Ha Nála van, akkor már egy kicsit örök élete is van. Olyan mértékben, amilyen mértékben szereti **igazán**!

„A szív nem ott él, ahol van, hanem ott, ahol szeret." (Szent Bernát)

Te mit szeretsz a legjobban? – A kényelmet? A biztonságot? Az uralkodást és dirigálást? A jólétet? A pénzt? A dicséretet? Azt, ha szolgálnak neked? Vagy a szeretetet és az életet? Véded az életet? Véded szeretetet? Cselekszel érte? Véded a másik embert? Keresed azt, hogy neki mi a jó? Teszed azt, ami neki jó?

Dönts ma! Keresd Istent! Szolgáld Istent és felebarátaidat szeretettel!

Én megtaláltam a helyem Istenben és boldog vagyok!

Istvánfy Judit

Lélekben járjatok...

Egyik ismerősöm bátorított, hogy szolgálatainkat, mindennapjainkat osszuk meg másokkal is, főleg azokat, amelyek mások épülésére is szolgálnak.

Szegeden élek, a karizmatikus megújuláshoz tartozom, és a környező falvakban már harmadik éve gyűjtöm az egyházi hozzájárulást (régi nevén egyházi adó, még régebbi nevén párbér). A munkám közben szerzett tapasztalatokból lassan már egy könyvet tudnék írni, most csak egy napomról írok, annak is a jó oldalát kiemelve.

Reggel felkeltem, átelmélkedtem a 91. zsoltár egyes részeit, majd a jegyzeteimből összeállítottam az útitervet, hogy mely helyekre kell visszamennem (mivel az első otthonlétemkor fizetés vagy nyugdíj előtt voltak), és a falu térképén megnéztem, hogy melyek azok az utcák, ahol még egyáltalán nem voltam ebben az évben. Ezután odamentem a feleségemhez, ő rám tette a kezét, imádkozott értem, és az Úr áldását kérte a mai napomra is.

Nem sokkal tíz óra után már az adott helyen voltam. Becsöngettem az egyik házhoz, fizettek – mint tavaly is – adtam egy 2006-os katolikus falinaptárt ajándékba, és mentem tovább.

Ott már emlékeztek rám, hisz tavaly is ott voltam. A következő háznál az előző évben nem voltak otthon, ugyanis a házszám alatt a jegyzetemnél az állt, hogy: N. O. – tehát nincs otthon. Becsöngetem és vártam. Egy

idő múlva egy 70 év körüli idős, ősz hajú asszony nyitott ajtót és kérdően rám nézett.

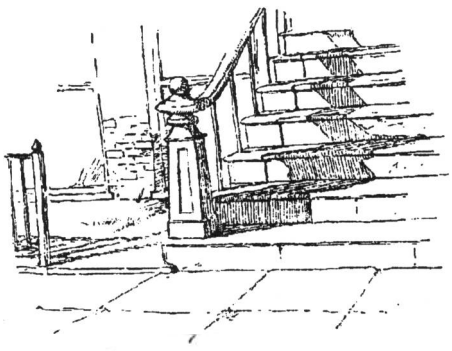
– „Csókolom. Én a plébániának gyűjtök egyházi hozzájárulást" – szólítottam meg és vártam.

– „Én nem fizetek semmiféle hozzájárulást!" – mondta és közben már csukta is be az ajtót.

– „Elfogad tőlem egy katolikus falinaptárt? Ezt mindenkinek ajándékba adjuk" – válaszoltam, és a még nyitva maradt ajtórésen át benyújtottam az ajándékot.

Elfogadta, majd az ajtó becsukódott én pedig a jegyzetfüzetembe a házszám mellé nagy betűkkel beírtam, hogy: nem fizetett, naptárt kapott. Megálltam a következő ház előtt és közben hallottam, hogy ismét nyílt az előző ajtó, a néni kilépett és jött egyenesen felém. Láttam, hogy a jobb kezében pénzt szorongatott.

– „Tudja mit? Fizetek magának ezer forintot, mert én is vallásos vagyok. A múltkor is, amikor Szegeden jártam, bementem a Fogadalmi templomba. Egyszerűen bevitt a lábam. Tudja, a fiam beteg, ezért bementem imádkozni érte. De voltam ott már korábban is..." – és csak mondta, mondta, csak mondta.

Amikor elment, azon gondolkodtam, hogy ismét beigazolódott a Róm 12,21: *„ne engedd, hogy győzzön a rossz, győzd le te a rosszat jóval!"* Ezután áthúztam azt, hogy „nem fizet" és a házszámhoz beírtam, hogy fizetett ezer forintot.

Az ajándéknak nagy ereje van. Legyen az akár egy 20 Forint értékű katolikus falinaptár, a lényeg az, hogy ajándék legyen. Ennek értékét növeli az, ha előtte rosszat tettek velünk. Ekkor válhatunk ajándékozóvá. Ez valóban eleven parázs a fejre, amint az említett Ige is kicsit feljebb említi.

A következő utcában olyan helyre kellett mennem, ahol már két héttel ezelőtt – nyugdíj fizetés előtt – megfordultam. Csengetés után kijött a néni, bal kezében botot szorongatva, jobb kezében pénzt. Fizetett, nyugtát írtam, majd beszélgettünk egy keveset.

– „Tudja, én már idős vagyok, de sok szép emlékem van. A papokról is. Amikor férjhez mentem, ott laktunk nem messze a templomtól. Pár év múlva eladtuk azt a házat és elköltöztünk ebbe a házba. Nem volt, aki segítsen a költözködésben, de az akkori plébános, Feri atya, velünk együtt húzta a kocsit az utcán, amivel elhoztuk a bútorokat. Még arra is emlékszem, hogy az ágy nem fért be az ajtón. Kétségbe estünk, hogy most mi lesz. Ekkor Feri atya azt mondta, hogy próbáljuk meg az ablakon át beemelni. Tehát ott vittük be az ágyat. Az az ember úgy dolgozott, pedig olyan alacsony volt, mint maga. Ott volt két napon át. Ha ismeri (ismerem), mondja meg neki, hogy még ma is hálásak vagyunk a segítségért. Írja fel, hogy még ma sem felejtettük el, pedig ennek lehet már 30 éve is."

Megígértem, hogy mindezeket elmondom Feri atyának, majd elváltunk. Menet közben azon gondolkodtam, hogy mekkora érték a tevékeny szeretet. Még ma sem felejtették el segítségét, az Úr pedig lehet, hogy majd rámosolyog a jobbján álló Feri atyára, és azt mondja neki: „Költözködtem és segítettetek."

A következő történet egy kicsit korábban kezdődik. Októberben már jártam ennél az idősebb házaspárnál, a feleség sokat dolgozik, a férj pedig reggeltől estig iszik.

Amikor először ott voltam, a feleség kifizette a saját részét, majd előhívta a düledező férjet, hogy ő is fizessen, mert ki tudja mikor fizetett utoljára.

A férj is hozzájárult a családi adakozáshoz, én pedig meghallgattam gondjaikat, majd adtam nekik egy falinaptárt és különböző szívhez szóló imákat, amelyeket Kardos atyától kaptam osztogatásra.

Beszélgetésünk végén elimádkoztam értük egy Miatyánkot, majd a férj megkért, hogy nézzem meg, mennyi az elmaradásuk és a novemberi nyugdíj után is térjek be hozzájuk pénzért.

Miután ezt a plébánián leellenőriztem, november 10. körül ismét felkeresem őket. Becsöngettem, az asszony nyitott ajtót.

– „Csókolom, megnéztem a plébánián, hogy mikor fizettek utoljára. Itthon van-e a férje?" – kérdezem kedvesen.

– „Dehogy van itthon. Felkelt már korán reggel, és elment a kocsmába!" – felelte kissé mérgesen.

– „És mikor jön haza?" – tettem fel a kérdést.

– „Hát azt senki sem tudja. Lehet, hogy csak dél körül, akkor ismét lefekszik, majd amikor felkel, újból megy a kocsmába" – válaszolta, majd azzal váltunk el, hogyha legközelebb erre járok, ismét benézek. Ez a „legközelebb" volt a most említett szombati nap.

A ház felé közeledve azon gondolkodtam, bárcsak otthon lenne a férje és elhatároztam, ha otthon lesz,

megkérdezem tőle: tudja-e, hogy Isten őt nagyon szereti – mert ezt biztosan nem tudja, és ezért jár minden nap a kocsmába inni.

Becsöngettem. Az asszony nyitott ajtót, és örömmel közölte, hogy a férje is otthon van.

– „Most kelt fel!" – mondja. Úgy 11 óra lehetett.

Bementünk a szobába, hellyel kínáltak, a férj fizetett, nyugtát írtam, majd beszélgetni kezdtünk. Elmondatta velem, hogy honnan jöttem, hogy kerültem a faluba, de ezután legalább ő is beszélt a saját életéről. Ekkor éreztem, hogy most van itt a kérdés ideje.

– „Tudja, Bácsi, hogy magát az Isten nagyon szereti?" – kérdeztem tőle, nyílegyenesen a szemébe (szívébe) nézve. Láttam rajta, hogy a kérdés nagyon jól esett neki, megérintette, és méginkább megnyílt felém. A házból kikísérve is csak beszélt magáról:

– „Tudja, én sokszor elmegyek a templom előtt és odaérve mindig mondom magamban, hogy Uram, segíts. Meg azt is mondja meg a plébános úrnak, hogy igaz, nem járok templomba, de amikor este lefekszem, mindig elmondok egy Miatyánkot."

Hazafelé menet azon gondolkodtam, hogy hány értékes istenfélő ember lehet a faluban – úgymond templomon kívül – és vajon hány emberre lenne szükség csak ebben az egy községben, hogy az egyházba visszahívja, és meg is tartsa őket az Isten felé vezető úton.

Kószó Mihály

Jézus hatalma

TANÚSÁGTÉTEL

A hatvanhetedik évemet taposva, most nagyböjtben visszatekintettem az életemre. Megláttam hadakozásomat a Gonosszal. Azt kérdeztem, vajon miért vagyok képtelen változtatni anyámmal való kapcsolatomon? Mindig csak a hibái jutnak eszembe, bár tudom, hogy nagyon szeret, sokat imádkozott értem és betegségemben, nehézségeimben mellettem volt. Most, hogy combnyaktörése óta már két éve ápolásra szorul, talán csak megváltozik a szívem vele kapcsolatban. Öcsém gyakran kérlelt: „Légy türelemmel iránta!" Levelet is írt egyik születésnapomon, hátha így megértem. De nem, az értelem, a megértés nem segített!

Akkor elkezdtem boncolgatni a gyermekkoromat, megkérdezve más, hozzáértő papot is. Véltem felfedezni okokat, melyek gyökérnek tekinthetők. Ideig-óráig hatott, s mindenkinek elmondtam: „Most végre megvan a fő ok!" Majd megint mondott valamit anyám és halomra dőltek légváraim.

Azt is észrevettem, hogy a megszólásoktól sem tudtam szabadulni. Ott volt a harag a szívemben az illetővel szemben.

Azután végigtekintve életem negatív tulajdonságain, sorra észrevettem: a HARAG mindegyikben megtalálható volt!

Akkor így gondolkodtam: El kell küldenem Jézus Krisztus nevében a „HARAG LELKÉT", mint állandó kísérőmet, hogy távozzon és vissza se jöjjön többet. A keresztségem alapján jogom van ezt tenni. „De hát te ilyet még nem tettél!" – mondta „valaki". Nem baj, most teszem: **„Jézus Krisztus nevében parancsolom neked, »Harag Lelke«, távozzál és vissza se gyere többé!" – Elment!** Hálát adtam és dicsőítettem Istent.

Tanúságot tettem imakörömben, az Elizeus szolgálócsoportban, a Tömő utcában. Sokan döbbentek rá, hogy ez eszükbe sem jutott. „*67 évig nekem se*" – válaszoltam.

Lehet, hogy nemcsak nekem van csőlátásom: amikor nem látom a fától az erdőt? Majd az Úr engedte meglátnom, kiknek érdemes még tanúságot tennem: olyanoknak, akik hasonló helyzetben vannak. Ők is megszabadultak!

Szabaduljatok meg a »Félelem Lelkétől«, a »Harag Lelkétől« vagy mástól.

Mikor kilencvenéves anyámhoz elmentem, anélkül, hogy bármit is mondtam volna, megérezte, hogy most szeretem. Átölelt, megsimogatott és megcsókolt.

Győző

Vállaltam az újabb gyermeket!

TANÚSÁGTÉTEL

Isten kegyelméből, a Szentlélek segítségével írom testvéreimnek.

Megkeresztelt, templomba járó ember voltam, vagyok, a sátán sajnos mégis félrevezetett. Négy gyermekem volt már, amikor megéreztem, megtudtam, hogy újra gyermeket várok. Elmondtam a hírt férjemnek. Mondanom sem kell, nem örült neki. Féltékeny természetű volt, ha ivott, pokol volt az életünk. Azt mondta, nem az övé a gyerek. Elkezdődött a veszekedés, az abortuszra való rábeszélés. A sátán nem nyugodott. Sajnos engem is meggyőzött. Elmentem a bizottság elé. Ahogy várakoztam, félelem, fájdalom járta át a lelkemet. Odajött hozzám egy asszony és azt mondta nekem: „Látom magán, hogy nagyon bántja a dolog." „Igen" – válaszoltam –, „vallásos vagyok, testileg-lelkileg nagyon félek." Azt mondta, hogy ő a fia menyasszonyát kísérte el. Nem tudja, mit szólnának a szülei, és még az iskolát sem járta ki.

Kinyílt az ajtó, szólítottak. Egy szóval sem próbáltak lebeszélni erről a súlyos bűnről. Azt mondták: „Magának van már négy gyermeke, nem hiányzik több!" A kis magzat halálra volt ítélve.

Mentem a kínpadra, az eszem sem volt a helyén. Szégyen, fájdalom, a gyermekem elvesztése. Egyrészt megkönnyebbültem, másrészt összetörtem testileg-lelkileg. Még aznap hazaengedtek. A férjem jött elém a buszhoz. Egyik oldalról a másikra tántorgott, olyan részeg volt. Sírtam. Még nagyobb lett a fájdalmam. Kellett nekem! Megérdemeltem.

Még olyan karácsonyom nem volt, mint akkor. Én a nagy bűnös! Elmentünk a templomba a családdal. Én a bánat és lelkifurdalás miatt befelé sírtam, a gyerekek előtt nem mertem. Ott sírtam ki magam, ahol senki nem látott. Nem kívánom senkinek azt az érzést, gyötrelmet, amit átéltem. De Isten kegyelme, szerető jósága nem hagyott elveszni! Megkereste a századik bárányt a Jó Pásztor. Istennek legyen hála és dicsőség örökké!

El kellett mennem a Szentlélek segítségével letenni a nagy terhet: elvégezni a szentgyónást szégyenkezve, sírva, nagy bűnbánattal, Isten megbocsátó szeretetében, irgalmas jóságában bízva. A gyóntató atya megkérdezte: „Tudja-e, hogy e szörnyű tett kiközösítéssel jár az egyházból?" Azt válaszoltam: „Nem tudtam. Nagyon bánom." Azt kérdezte, hogy ha Isten megáld gyermekkel, elfogadnám-e? Igent mondtam és ő Isten kegyelmével feloldozott. Boldog voltam és megkönnyebbültem. De annak a gyermeknek a hiányát ma is érzem a szívemben.

Isten próbára tett. Újra gyermekáldás jött, és én igent mondtam. El sem mondhatom, min mentem keresztül újra, de vállaltam. Sírva, fohászkodva kértem a Jóisten segítségét, a Szűzanya közbenjárását. Meghallgatást nyertem. Erőt, kitartást adott. Egészséges gyermeket hoztam a világra, Istennek legyen hála!

A férjem csak egyszer jött be a kórházba. Akkor azt mondta, hogy a gyerek nem hasonlít rá. El sem kell mondanom, mit éreztem. Keresztszülőkért sem ment el, másnak kellett elmennie. De hála Istennek, megkeresztelték őt is. Nem nézett rá a gyerekre. Fájd, de Isten erőt adott, így kibírtam. Igaz, sokat sírtam. De az ok, a meg nem született gyermekem hiánya volt, van és lesz. Úgy éreztem, megérdemlem ezt a szenvedést, mert nem a férjemen múlt a gyermekem élete, hanem rajtam. Mert, ha ezt kibírtam Isten segítségével, azt is kibírtam volna.

A Jóisten nem ad ránk nagyobb terhet, mint amekkorát elbírunk. Most már tudom, hogy Isten szabad akaratot adott az embereknek, ő maga dönthet a sorsa felől, de késő bánat! Nagyobb betegség nincs a bűnnél. Mindenki jól gondolja át! Kérje Isten segítségét! Tanuljon mindenki az én hibámból!

Fél éves volt a gyerek, amikor a férjem először felvette az ölébe. És én boldog voltam. Hálát adtam Istennek. Azóta részt vettem a Szentlélek-szemináriumon. A Szentlélek mélyen megérintette a lelkemet. Sok minden megvilágosodott bennem, a Szentlélek mindent eszünkbe juttat gyermekkorunktól kezdve. A jót, a rosszat, amit letehetünk az Úr elé. Hála és dicsőség érte! Vigyázzunk, el ne essünk! De ha mégis, van szószólónk az Atyánál!

Ajánlom a Szentlélek-szemináriumot mindenkinek, szívemből! Minél fiatalabban végezzük el, annál jobb. Az életben igazán az lehet boldog, aki megtartja Isten parancsait, Rá hagyatkozik és Benne bízik.

Ezt a tanúságot azért írtam le, hogy a fiatalok és mindenki tanuljon belőle. Ezáltal megkönnyebbülök, ha kitárom a szívem. Isten kegyelméből gyógyulást kapok. Jézusom, bízom Benned!

Egy Isten irgalmas szeretetében bízó anya

Az Úr így szólt: »Mire vártok még?«

Jól figyelj, fiam. Képzelj el egy harcosai számát tekintve rettenetes hadsereget, amely nagy erőt képvisel fegyverei és jó felszereltsége miatt, s amely értelmesen előkészített tervvel rendelkezik, ami a legapróbb részleteiben is ki van dolgozva. Ez a hatalmas hadsereg, amely igen erős természeténél és szervezettségénél fogva, támadásba lendül az Egyház és az emberi Társadalom ellen, amelynek bár van jelentős számú katonája, tisztje és tábornoka, de nem tudja vagy nem jut eszébe, hogy egy harcedzett és gyűlölettel teli ellenséggel áll szemben, és nem is gondol a védekezésre. Sőt, kigúnyolja azokat a keveseket, akik erről beszélnek és szeretnék megszervezni a védelmet. Ezeket őrültséggel és vallási mániával vádolják.

Eközben az ellenség fortélyosan igyekszik elrejteni a saját erőit, és kihasználva az ellenfél együgyűségét, mindenhova beszivárog, megkaparintja a kulcs-helyeket és mindenhová a saját ügynökeit ülteti, és így tulajdonába veszi ellenfelét. Vannak ugyan itt is, ott is ellenállási gócpontok, de a sikereire büszke ellenség ezekkel nem törődik. Ekkor aztán, minthogy meg van győződve róla, hogy a markában van a győzelem, az ellenfél minden komoly próbálkozására elképesztő vadsággal vág vissza. Kedves fiam, te jól tudod, személyes tapasztalatból, hogy az ellenség nem tűr meg semmilyen védekező megmozdulást, sőt már előre igyekszik megelőzni minden, ellene irányuló mozgolódást.

Minek kell még történnie, hogy fölálljatok kényelmes foteljaitokból és papjaitok vezetésével szembeszálljatok a démonok seregével?

Jézus győzelmet aratott a Sátán felett a kereszten. Ha Vele együtt harcoltok, ti is győzhettek.

Don Ottavio

Tartalomjegyzék

Katona István: A Lélek ragyogása! 3
K.W.K.: Kitárt karral várjuk a Lelket! 4
Mákáriosz atya: A Húsvét ünnepe 8
Kosdi Mónika: »Dicsértessék a Jézus Krisztus!« 9
Éva: Újraélesztés (reanimálás) 10
Veronika: A szentségimádás a gyógyulás forrása! 11
Istvánfy Judit: Megtaláltam a helyem! 13
Kószó Mihály: Lélekben járjatok... 14
Győző: Jézus hatalma 16
Egy Isten irgalmában bízó anya: Vállaltam az újabb gyermeket! 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Balogh Mihály

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Értesítjük kedves Olvasóinkat, hogy áprilisban megjelent **Robert DeGrandis atya: „Bocsáss meg!"** című könyve, továbbá **Merlin Carothers: „A börtöntől a dicsőítésig"** és **„Dicsőítésben rejlő erő"** című könyvei (az utóbbi második kiadásban jelent meg).
- Közösségi házunkban kapható az Erdélyben kiadott kis imafüzet: **„Szabadíts meg a gonosztól"** (250.–Ft), **„Legyen meg a Te akaratod"** (a megkülönböztetés ajándékáról, 500.–Ft) és **Medjugorje** képes könyve (1.000.–Ft). Postán is meg lehet rendelni ezeket könyveket.

Kedves Olvasóink figyelmébe ajánljuk, hogy a Szentlélek eljövetelére buzgó imával készüljenek!

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

A Szentlélek megtanít majd mindenre (Jn 14, 26)

A tanítványok kezdetben nem értették mi történik. Olyanok voltak, mint bármelyikünk, egy hirtelen felvillanó fény, vagy váratlan baleset után. Jézus elküldte a Szentlelket, hogy mindent megértsenek és meggyógyuljanak. Erre van szükségünk nekünk is, hogy a Szentlélek által meggyógyuljunk és megértsük életünk fájdalmas eseményeit.

180.-Ft

